

Chemarea la ucenicie adresată celor bolnavi

Textul de memorat: „Atunci au venit la El multe noroade, având cu ele șchiopi, orbi, muți, ciungi și mulți alți bolnavi. I-au pus la picioarele lui și El i-a tămăduit; așa că noroadele se mirau când au văzut că muții vorbesc, ciungii se însănătoșesc, șchiopii umblă și orbii văd; și slăveau pe Dumnezeu lui Israel.” (Matei 15:30,31)

„În timpul lucrării Sale, Isus a petrecut mai mult timp vindecând bolnavi decât predicând. Minunile Sale mărturiseau în favoarea adevărului din cuvintele Lui, potrivit cărora nu venise să distrugă, ci să mântuiască. Oriunde mergea, vestea îndurării Sale se răspândea și ajungea înaintea Lui. Pe unde trecuse, cei care constituiseră obiectul compasiunii Sale se bucurau de sănătate, făcând uz de noile puteri dobândite. În jurul lor, se adunau mulțimi pentru a auzi din gura lor ce făcuse Domnul pentru ei. Vocea Sa a fost pentru mulți primul sunet pe care l-au auzit; Numele Său, primul cuvânt pe care l-au spus vreodată; fața Sa, prima pe care au privit-o în viața lor. Cum să nu-L iubească pe Isus și să nu vestească lauda Sa? Trecând prin orașe mai mici și mai mari, El era ca un izvor de apă vie, răspândind în jur viață și bucurie.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 19

Un proiect pentru inima ta

De meditat: Ca să fii tare în fața ispitelor, trebuie să te aliezi cu Cel care a fost numit „Dumnezeu tare”.

Predându-ne voința în mâinile lui Hristos, ne aliem cu puterea divină. Primim tărie de sus pentru a ne păstra statornici. O viață curată și nobilă, o viață de biruință asupra apetitului și a senzualității este posibilă pentru oricare om care va uni voința sa slabă și șovăitoare cu voința atotputernică și neclintită a lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 158

Rugăciune: Iată-mă, Doamne, așa slab cum sunt, Te aleg pe Tine. Dă-mi, Te rog, tărie în fața ispitelor și încercărilor din fiecare zi!

_____ & _____

Mesia Vindecătorul

1. Citește Isaia 53:4; Matei 8:17 și Ioan 9:1-3. Cum să înțelegem aceste texte? Ce întrebări ridică ele? Ce speranță ne transmit?

În lumea antică, se credea că boala este consecința păcatelor. (Concepția aceasta este destul de răspândită și astăzi. De altfel, cui nu i-a trecut niciodată prin minte ideea că boala ar putea fi o pedeapsă pentru vreun păcat?) Astfel, prietenii lui Iov îi sugerau acestuia că nenorocirile suferite și boala lui se datorau vinovăției ascunse, că situația grea prin care trecea era o urmare a păcătoșeniei lui. În același fel, ucenicii Domnului considerau că orbirea era sancțiunea pentru păcat. Implicația era că boala nu avea nevoie de diagnostic sau de tratament, ci de ispășire. Matei face referire la profeția mesianică a lui Isaia, afirmând că Isus a împlinit-o și că în El putem găsi vindecare.

În multe religii păgâne antice existau zeități vindecătoare, dar despre niciuna nu se afirma că ar fi luat asupra sa neputințele omului. Isaia a profetizat însă despre un Răscumpărător care avea să ia asupra Sa bolile și vinovăția noastră. Alte religii antice vorbeau despre ispășirea înlocuitoare de care beneficiau membrii familiei regale. În palatul regal, erau aduse jertfe înlocuitoare cu scopul de a satisface intențiile zeităților față de împărat, transferându-se în acest mod pedeapsa de la un individ la altul. Dar nicăieri nu exista ideea ca împăratul să moară în locul supușilor săi.

Însă Isaia a prezis tocmai acest lucru, iar Matei l-a confirmat: Maiestatea cerului avea să îndure bolile omenești. Un fapt interesant este acela că termenul tradus în Isaia 53:4 cu „suferințele” provine dintr-un cuvânt ebraic al cărui sens de bază este „boală” sau „maladie” și nu greutate” sau „încercare”.

Isus a recunoscut că misiunea Sa cuprindea atât propovăduirea eliberării, cât și vindecarea celor cu inima zdrobită (Luca 4:17-19). El i-a atras pe mulți prin puterea care emana din dragostea și din caracterul Său. Unii L-au urmat din cauză că admirau predicile Sale ușor de înțeles. Alții au devenit ucenici din cauza modului în care Se purta cu oamenii săraci. Însă mulți au mers după El, fiindcă El i-a atins și le-a vindecat inima zdrobită.

Fiecare om își are suferințele lui. Cum ne putem forma obiceiul de a face ucenici prin manifestarea simpatiei față de oameni în suferințele lor mai ales că noi înșine știm cum este când treci prin necazuri?

Vindecarea trupului

2. Studiază Marcu 2:1-12. Ce învățătură găsim aici cu privire la relația dintre suferința fizică și vinovăție? Ce învățături nu ne transmite acest pasaj?

În filosofia greacă antică, dimensiunea spirituală a existenței umane (sufletul) era privită ca fiind separată de dimensiunea ei fizică (trupul). Se credea că sufletul omului ar fi nemuritor și că trupul nu ar fi important. Trupul era văzut ca fiind trecător, vremelnic, și i se acorda o valoare scăzută în comparație cu sufletul, care era considerat a fi veșnic.

De altfel, într-unul dintre cele mai celebre texte ale Antichității, Platon vorbește despre Socrate, învățătorul lui, care, în fața morții, susține o cuvântare lungă și elocventă despre cât de corupt și de rău este trupul, afirmând că, la moarte, sufletul nemuritor va fi în sfârșit liber să facă tot ceea ce corpul nu l-a lăsat să facă.

Biblia ne învață cu totul altceva. Trupul uman a fost creat de Dumnezeu în mod direct și în chip minunat (Psalmii 139:14). Mai mult, trupul nu are o existență separată de suflet. Corpul, mintea și spiritul sunt aspecte ale personalității, ale ființei sau ale existenței omenești și nu entități independente. Ca urmare, ceea ce afectează trupul afectează și mintea, și spiritul, două dimensiuni care, la rândul lor, sunt intercorelate. Astfel, când vindeca pe cineva, Domnul Hristos nu doar că „desființa” cancerul sau vindeca boala de inimă, ci efectiv transforma experiența fizică, mintală și spirituală a omului.

Domnul Isus nu vindeca numai trupul, ci omul întreg. Prin această abordare holistică, El recunoștea faptul că sănătatea fizică este inseparabilă de sănătatea spirituală. Prin vindecarea corpului, El declanșa transformarea spirituală. Acesta era de altfel scopul pe care îl urmărea. În definitiv, ce rost ar mai fi avut vindecarea dacă oamenii tot aveau să moară în cele din urmă și aveau să fie distruși pentru totdeauna la sfârșitul timpului?

Boala poate să apară ca urmare directă a obiceiurilor păcătoase, dar, destul de des, oamenii și chiar bebelușii sunt bolnavi fără o altă cauză aparentă decât aceea că noi trăim într-o lume a păcatului. De ce este important să nu uităm acest trist adevăr atunci când lucrăm cu un om bolnav sau cu un om care are pe cineva drag bolnav?

Vindecarea minții și a trupului

Domnul Isus și-a făcut ucenici însănătoșind trupul și mintea oamenilor. În multe cazuri, pacienții Săi sufereau atât psihic, cât și fizic. Totuși obiectivul Său final nu a fost niciodată simpla refacere fizică, ci ucenicia. În urma recăpătării sănătății, oamenii beneficiau de douăzeci, de cincizeci sau poate de șaptezeci și cinci de ani buni de viață, pe când, în urma formării ca ucenici, ei beneficiau de viața veșnică împreună cu El.

În Luca 8:26-39, omul posedat de demoni din ținutul gherghesenilor L-a implorat pe Isus, după ce a fost vindecat, să-i permită să rămână cu El, însă Domnul l-a trimis la familia și la concetățenii lui ca să le povestească experiența sa. Mărturia lui avea să fie convingătoare datorită eliberării sale minunate.

3. Studiază Matei 6:19-34; 1 Petru 5:7; 2 Corinteni 4:7-10; Filipeni 4:4-9 și 1 Ioan 3:20-22. Cum pot ajuta principiile prezentate în aceste pasaje să îi elibereze pe oameni de anxietatea, de vinovăția și de rușinea care constituie cauza multor afecțiuni psihice?

Uneori, suferința corpului are o cauză psihică. Această relație dintre minte și corp a fost confirmată de știința medicală. Anxietatea îi predispune pe unii la afecțiuni ale stomacului. Mânia nestăpânită este un factor declanșator al bolilor coronariene. Când le prezentăm oamenilor principiile sănătății mintale, este necesar să subliniem importanța încrederii în Dumnezeu, conducându-i într-un mod natural spre angajamentul spiritual personal și spre ucenicia totală.

„Fiecare zi își are poverile ei, grijile și încurcăturile ei și când ne întâlnim, cât de dispuși suntem să vorbim despre greutățile și despre încercările noastre! Atâtea necazuri împrumutate dau buzna, atâtea temeri sunt îngăduite, o așa povară de neliniște este redată în cuvinte, încât s-ar putea crede că nu avem un Mântuitor iubitor și plin de milă, gata să asculte toate cererile noastre și să ne fie un ajutor întotdeauna prezent în caz de nevoie.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 121

Umblarea îndeaproape cu Domnul nu este o garanție a sănătății depline dar este știut că pacea minții care vine din cunoașterea lui Dumnezeu poate avea un impact pozitiv asupra noastră, chiar și sub aspect fizic. În ce moduri practice ne putem forma obiceiul de a aplica la viața noastră principiile prezentate în secțiunea de astăzi a studiului, mai ales dacă avem tendința să ne îngrijorăm?

Învierea și viața

4. Într-o lume în care moartea are întotdeauna ultimul cuvânt, cel puțin deocamdată, ce mare speranță găsim în următoarele pasaje biblice? Luca 7:11-17; Marcu 5:21-43; Ioan 11:37-44.

Pentru ca oamenii să-i urmeze, politicienii, artiștii și sportivii trebuie neapărat să le ofere ceva. Politicienii recurg la retorică și la promisiuni fantastice. Artiștii stârnesc emoțiile spectatorilor pentru a-i determina să se identifice cu situațiile prezentate de ei. Sportivii uimesc prin abilitățile lor fizice. Cei care îi privesc îi invidiază și își doresc să fie și ei așa. Dar Domnul Isus ce ne oferă? Scăderea ratei șomajului? Salarii mai mari? Talent de driblet? O voce uluitoare? O interpretare care să stârnească lacrimi? El ne oferă ceva ce nimeni altcineva din lumea aceasta nu ne poate oferi: viața veșnică într-o lume nouă. Ce altceva contează mai mult?

În vreme ce reclamele ne insultă inteligența cu ofertele lor prea bune ca să fie adevărate, Isus vine cu o super-mega-ofertă viața veșnică oferită gratuit, fără taxe de expediere și de manipulare! Scepticii râd de o astfel de ofertă. Concurenții produc imitații ieftine (de exemplu, ideea că sufletul e nemuritor). Cei interesați analizează cu grijă ambele oferte. Isus a făcut trei demonstrații pentru a-i contrazice pe sceptici, pentru a expune imitațiile și pentru a-i mulțumi pe căutătorii sinceri: Învierea fiicei lui Iair, a fiului văduvei și învierea lui Lazăr au confirmat că oferta Sa incredibilă era reală. Poate că boala și accidente au avut câștig de cauză pentru o vreme, însă, în final, viața veșnică avea să triumfe. Poate că vindecarea nu a venit chiar atunci când a fost cerută, însă viața veșnică le-a fost garantată tuturor celor care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal.

La fel se întâmplă și astăzi. De multe ori, vindecarea nu vine așa cum ne-am dori. Oamenii zac uneori ani la rând din cauza unor boli debilitante și dureroase care, în loc să se vindece, se agravează. În cazul unora survine decesul, în ciuda ungerii și a rugăciunilor. Nu avem un răspuns cu privire la motivul pentru care unii se însănătoșesc, iar alții nu.

Însă avem o făgăduință cu mult mai bună decât orice vindecare extraordinară: viața veșnică la sfârșitul timpului, la revenirea lui Isus, când „sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie” (Daniel 7:18).

De ce este făgăduința vieții veșnice atât de importantă pentru noi? Ce ne-am face fără ea? Ce speranță am mai avea fără ea?

Vindecările după înălțarea lui Hristos la cer

5. Revezi pasajele din Faptele 3:1-19; 5:12-16; 9:36-42; 20:7-10; 1 Corinteni 12:7-9, 28-31 și Iacov 5:13-16. Cum pot evalua creștinii de azi importanța lucrării de vindecare pentru biserica nou-testamentară?

Ucenicii din primul secol L-au auzit pe Domnul Hristos promițându-le că aveau să vadă „lucruri mai mari decât acestea” (Ioan 1:50; compară cu Ioan 5:20; 14:12). Lucrarea lui Petru și a lui Pavel, cei mai cunoscuți ucenici ai bisericii creștine primare, a fost însoțită de vindecări și de învieri, determinând semnificativ creșterea ei. Prezența lui Dumnezeu dovedită prin vindecări, i-a convins pe mii de conducători religioși că Hristos este Mântuitorul. Adesea, aceștia erau urmași de cei pe care îi păstoreau.

Se întâmpla uneori ca noii ucenici să nu înțeleagă bine planul divin – Simon Magul a încercat să cumpere puterea de a face minuni, trădându-și motivațiile egoiste (Faptele 8:9-25). Totuși cei mai mulți recunoșteau minunile ca pe o dovadă a prezenței lui Dumnezeu în mijlocul lor. Aceste manifestări ale puterii divine arătau că El există și este vrednic de laudă.

Deși Hristos Se înălțase deja la cer, mulțimile continuau să Îl urmeze datorită lucrării ucenicilor Săi. Aceștia duceau mai departe misiunea începută de El. Împlineau viziunea pe care El le-o împărtășise.

Sănătatea oamenilor a constituit întotdeauna un subiect de interes și un obiectiv al bisericii creștine – vindecarea era inclusă pe lista darurilor spirituale. De asemenea, în Scriptură au fost consemnate învățături pentru slujirea celor bolnavi. Darurile acestea aveau să se manifeste printre credincioși până la a doua venire a lui Hristos, când nu aveau să mai fie necesare. Istoria bisericii consemnează dedicarea credincioșilor din diferite epoci față de lucrarea de sănătate. Pentru unii, alinarea suferinței umane constituia o motivație importantă. Alții erau de părere că vindecarea este primul pas spre cunoașterea deplină a Evangheliei.

Studiu suplimentar

Luca 18:35-43; 13:10-17; 14:1-6; Ioan 6:1,2; Marcu 6:5-7, 6:54-56; 7:31-37; 8:22-26; Matei 8:1-19; 12:15-23; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolele „Exemplul nostru” (p. 17-21) și „Vindecarea sufletului” (p. 73-85); *Lucrarea misionară medicală*, capitolul „Planul divin cu privire la lucrarea misionară medicală” (p. 25-29).

Paraliticul a găsit în Hristos vindecare atât pentru suflet, cât și pentru trup. El avea nevoie de sănătate sufletească înainte să poată aprecia sănătatea trupească. Înainte ca tulburarea fizică să poată fi vindecată, Hristos trebuie să despovăreze mintea și să curețe sufletul de păcat. Această lecție nu ar trebui să fie trecută cu vederea. Astăzi există mii de oameni care suferă de boli fizice și care, asemenea paraliticului, tânjesc după cuvintele: «Păcatele îți sunt iertate.» Povara păcatului, cu neliniștea lui și cu poftele lui nesatisfăcute, este temelia bolilor lor. Ei nu pot găsi ușurare până nu vin la Vindecătorul sufletului. Pacea pe care numai El poate s-o dea ar reda vigoare minții și sănătate corpului. [...]

În căminul paraliticului a fost mare bucurie când acesta s-a întors în familie, ducând cu ușurință patul pe care fusese luat cu grijă dinaintea lor numai cu puțin timp în urmă. [...] Lauda plină de recunoștință se înălța din acel cămin, iar Dumnezeu era slăvit prin Fiul Său, care dăduse din nou nădejde celui deznădăjduit și tărie celui lovit. Acest bărbat și familia sa erau gata să-și dea viața pentru Isus.” – Ellen G. White *Divina vindecare* p. 77, 79

Întrebări pentru discuție

1. Cum reușește lucrarea de sănătate să deschidă inimile și mințile oamenilor, altminteri închise în fața Evangheliei? Cum ne putem feri de ideea greșită că vindecarea ar fi un scop în sine?
2. Ce pot face bisericile pentru a participa la lucrarea de sănătate? Ce pot face creștinii implicați în lucrarea de sănătate pentru a nu fi confunțați cu așa-numiții „vindecători prin credință”?
3. Ce le putem spune oamenilor care, citind din Biblie despre vindecări, vin la biserica noastră sau la casele noastre de odihnă și caută o vindecare ce nu are loc? Ce răspunsuri avem pentru ei? Ce răspunsuri avem pentru noi când încercăm să înțelegem astfel de situații? Ce răspunsuri utile găsim în Biblie?